

Enhörningen

Enhörningens webbnovell 6,
publicerad i Enhörningen nr 12 i oktober 2007 samt
på <http://www.enhorningen.net> 3.11.2007.

Ägd!

–Cory Doctorow–

Översättning: Johan Anglemark

Owncore © Cory Doctorow 2002. Ursprungligen publicerad i nättidskriften Salon.com. Novellen publiceras i Enhörningen med författarens tillstånd och under en s.k. creative commons licens, närmare bestämt "Attribution-Noncommercial-No Derivative Works" (<http://creativecommons.org/licenses/by-nd-nc/1.0/fi/deed.en>), vilket betyder att det är fritt fram att kopiera och sprida texten så länge som författarens och, i fallet av den svenska översättningen, översättarens namn anges. Det är dock inte tillåtet att göra pengar på texten (du får alltså inte t.ex. publicera texten i en novellsamling och sälja den) och ej heller får man ändra i den eller skapa egna verk utgående från den (du får alltså t.ex. inte göra en filmadaption av novellen).

Owncore var nominerad för Nebulapriset år 2003 i kategorin "Best novelette", alltså bästa långnovell.

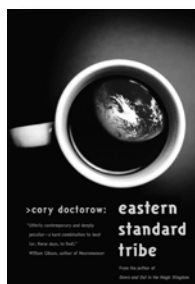
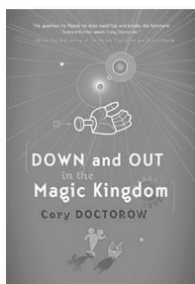
Cory Doctorow är en ivrig förespråkare för liberalare upphovsrättslagstiftning. Alla hans fantastikromaner har publicerats samtidigt i bokform och gratis på webben. Hans tre romaner och de flesta av hans noveller kan laddas ner på hans hemsida craphound.com.

Down and Out in the Magic Kingdom (2003) är en science fictionroman om en framtid där människor i praktiken har en möjlighet att leva evigt och den nuvarande penningsekonomin ersatts med ett system utgående från en persons respekt bland andra invånare. Krydda det hela med Disney World och resultatet är en utmärkt debutroman som vann tidskriften Locus' pris för bästa debut och var en av romanfinalisterna för Nebulapriset år 2004.

Eastern Standard Tribe (2004) berättar om en nära framtid där människor huvudsakligen identifierar sig till olika världsomspännande stammar.

Someone Comes to Town, Someone Leaves Town (2005) är en blandning fantasy och modern datateknik och dess inverkan på samhället. Låter minst sagt kufiskt, men boken fungerar mycket bra och rekommenderas varmt!

Cory Doctorows noveller har dessutom samlats i två novellsamlingar: A Place So Foreign and Eight More (2003) och Overclocked: Stories of the Future Present (2007)

Tio år i Silicon Valley, och allt Murray Swain hade fått ut av det var en bilring, begynnande flint och ett liv som var ensamt och tomt och genomruttet. Hans enda vän i Kalifornien, Liam, hade förvandlats från en lönnfet programmerarformad potatis till ett levande skelett på dödsbädden ett år tidigare, med herpesblemmer i full blom över hela kroppen i brist på immunförsvar. Minnesgudstjänsten pryddes av ett inramat foto av Liam på examensdagen; hans kropp hade skänkts till vetenskapen.

Liams bortgång hade verkligen sabbat allt för Murray. Han hade hamnat i en av de spiraler med klinisk depression som förr eller senare hade drabbat alla åldrande smarta unga kodare som han känt i datorbranschen. Ögonen blev fuktiga på morgonen vid andra kaffekoppen och när blodsockerkraschen inträffade på eftermiddagen satt han och grät tyst i sitt bås och klinkade slumpmässigt på tangentbordet för att dölja sitt motbjudande hulkande. Hans papperskorg svämmade över med använda näsdukar och det gick ett rykte bland kvällsstädarna att han var obotlig onanist. Det omöjliga i ryktet blev snabbt uppenbart för alla andra kodare på våningsplanet som, ständigt på jakt efter prOn, hade utforskat omfattningen och gränserna för censurproxyn på huvudkontorets nätverk. Trots detta upprepades det med illa dold glädje i den kollegialt grabbiga atmosfären på arbetsplatsen och lustigkurrar envisades med att dumpa samlingar av miniatyrflaskor med handkräm som de stulit från konferenshotell på hans skrivbord.

Antalet buggar per rad i Murrays kod låg på 500 procent av genomsnittet på företaget. Ibland skickade QA helt enkelt tillbaka koden till honom (Från: qamanager@globalsemi.com Till: mswain@globalsemi.com Ärende: Din kod... Meddelande: ...suger) i stället för att försöka bygga och köra den. Tre veckor efter att Liam dog, drog Murrays projektledare in hans rättigheter på CVS-arkivet, vilket innebar att han var tvungen att tigga hos någon

av de andra kodarna när han ville checka in sin kod till projektet.

Två månader efter att Liam dog fick Murray en varning och sattes under övervakning.

Tre månader efter att Liam dog fick Murray två veckors tjänstledighet och ett mejl från personalavdelningen med kontaktuppgifter till en företagspsykolog som skulle kunna hjälpa honom. Psykologen rekommenderade kognitiv terapi och förklarade detaljerat hur det går till, men allt Murray mindes tio minuter efter mötet var att han skulle vara tvungen att hålla på med det varje vecka i årtal framöver och att namnet påminde honom om Cognitive Dissonance, vilket var namnet på en av Liams favoriter bland Orange Countys knäppa garageband.

Murray återvände till Global Semiconductors huvudkontor i Mountain View efter ytterligare tre besök hos psykologen. Hans passerkort tog honom in genom ytterdörren, upp i hissen och in på hans våningsplan. Han satte sig vid datorn och loggade in på PC:n. Från: tvanya@globalsemi.com Till: mswain@globalsemi.com Ärende: Välkommen tillbaka! Kom in till mig... Meddelande: ...när du har kommit.

Tomas Vanya var Murrays närmaste chef, värd ett glasrum med dörr. Persiennerna var nerdragna vilket innebar: tack och hej, Murray. Murray stängde dörren efter sig och drog en djup suck av illamående lättnad. Han hade misslyckats i Silicon Valley och kunde återvända till Vancouver för att bo i föräldrarnas källare och fiska lax på helgerna med suparkompisarna från high school. Det var inte så att han äls-

kade Global Semi, men fan alltså, de var nummer tre på en het marknad med knivskarp konkurrens där Moores lag pressade kostnaden för mikroprocessorer nedåt samtidigt som deras hastighet accelererade mot himlen. De hade fyra miljarder på banken, en anständig börskurs och hans optioner höll sig flytande, till skillnad från de stackars satarna på Motorola, nummer fyra och på väg nedåt. Han hade misslyckats på ett av de bästa företagen, fan, det var hästlängder bättre än att tillbringa sina bästa år i Hongcouver med att skriva kod enligt offentlig standard för tråkihetsdepartementet.

Till och med besöksstolen i Tomas Vanyas rum var überergonomiskt perfekt. Murray satte sig tillrätta i den och experimenterade försiktigt med reglagen tills svanken bäddades in och pressades till en kiropraktiskt sund form. Tomas plockade upp en morning harvestmuffins och en venti coconut frappucino ur en Fourbucks-påse och sköt dem över det svenska trippeläckade engångsskrivbordet.

”En liten present för att önska dig välkommen tillbaka, Murray”, sade Tomas. Murray försökte höra om den underbetalda säkerhetsvakten städade ur hans skrivbord under denna kombinerade avskedsintervju och frukost. Han undrade om Global Semi skulle tillåta honom att sälja sina optioner redan nu och räknade tyst ut säljpriset minus det nuvarande priset gånger antalet aktier gånger växelkursen för kanadensiska pesos och tänkte att det skulle räcka till kanske en kontantinsats på 25 procent för en trea

Ägd!

—Cory Doctorow—

Översättning: Johan Anglemark

med kök i New Westminster.

”Dee-likat och nää-rande”, sade Murray och sörplade på sin frappe.

”Okej”, sade Tomas. ”Okej.”

Nu kommer det, tänkte Murray och sög i sig en munfull paralyserande kallt och lyxigt västkustkoffein. G0nz0red. Fi0red. Sh17canned. Det gick lättare att hålla distansen till det om man tänkte på leethackerslang.

”Det är härligt att ha dig tillbaka”, sade Tomas. ”Du är en viktig del av gänget här, det vet du väl?”

Murray ansträngde sig för att inte himla med ögonen. Han hade fått sparken, så varför dra ut på det? Det hade avskedats tillräckligt många på Global Semi, tillräckligt med pang och bort och bort och bort för att det skulle vara rutin. De visste alla hur det gick till.

Men fastän Murray redan befann sig på en Air Canada-flight med destination Vangroover, följde inte Tomas med i det jävla manuset. ”Du är skärpt och erfaren. Du är bra på att kommunicera. De flesta utvecklare kan inte skriva för fem öre, men du är bra. Det är ovanligt.”

Aah, den mjuka känslan av rök mellan skinkorna. Det stämde att Murray tyckte om att skriva, men det fanns inga pengar i det och ingen glamour. Om man skulle vara skribent i teknikbranschen så skulle man vara –

”Du har haft ett par veckor på dig att tänka igenom saker och ting, och vi har också funderat en del. Programmering, herregud, de flesta håller inte på med det särskilt länge. Särskilt inte assembler, för farao, om man fortfarande skriver assembler efter fem år så är något, liksom, *fel*. Antingen blir man chef eller så rör man sig åt sidan. Eller så tappar man taget.” Tomas insåg att han trampat i klaveret och rodnade.

Skit också.

”Röra sig åt sidan. Det är det fantastiska med ett företag i den här storleken. Det finns alltid något annat du kan göra när du har bränt ut dig på en uppgift.”

Nej, nej, nej.

”Honorable Computing-projek-

tet är klart att dokumenteras, Murray. Vi behöver en tekniskskribent som verkligen kan slå huvudet på spiken.”

Teknisk skribent. Varför inte helt enkelt bryta av hans jävla fingrar och sticka ut ögonen? Att aldrig få skriva en rad kod till, att aldrig få höra hårdvaran kråma sig och surra och förverkliga hans tankar i kislets abstrakta skönhet? Tekniskskribenterna var kodarnas fastighetsskötare. De dokumenterade API:ernas och kodstrukturernas självförklarande logik och grävde ner sig i kommatering och grammatik och ordval som om det *spelade någon roll* – människor kunde avtolka det skrivna ordet även om det var lite klumpigt formulerat, även om det innehöll ett felplacerat komma eller en passivkonstruktion.

”Det är en tolv månaders omplacering, omväxling för dig och en chans för oss att utvärdera vilka andra styrkor du har. Du går upp till fyra veckors semester och vi accelererar optionsprogrammet och ger dig ett nytt paket med samma gräns för inlösen, på 24 månader.”

Murray räknade ut det i huvudet och siffrorna dansade runt. Fyra veckors semester, det var tre år för tidigt, inte för att någon i den ställningen nånsin utnyttjade sin semester men man kunde spara den till pensionen eller, eh, som nödutgång. Optionserbjudandet innebar att han kunde packa ihop och flyga tillbaka till Kanada efter tre veckor om han hatade jobbet och lägga 30 procent kontant på en trea i New West.

Och dörren var stängd och persiennerna var nere och innebörden var klar. Ta jobbet eller stick.

Han tog jobbet.

En månad senare stod han med dokumentationsprojektet upp till örona och kände sig, faktiskt, inte så illa. Honorable Computing-initiativet var typisk Bondskurksskit för att uppnå världsherravälde, men det var tekniskt elegant och hindrade honom från att snyfta och tjuta. Och tjejerna på dokumentationsvåningen var söta, dubbla fil. kand. i humaniora och elektronik

med magmuskler som det gick att släppa en 25-centare på och se den studsas. De gick runt och väntade på att befordras till den första kadern av erfarna kvinnliga programmare som satt sitt avtryck på Silicon Valley.

Han arbetade oftast över och märkte bara att klockan slog fem för att blicken instinktivt höjdes när alla fina, fasta rumpor passerade hans skrivbord på väg ut från kontoret. Då övergick han i kvällsläge och arbetade i skenet från bildskärmen och nattbelysningen tills lokalvårdarna kom och jagade ut honom med sina dammsugare.

En kväll satt han och kämpade med att förstå användningsfallen för Honorable Computing när taklamporna tändes och krympte hans pupiller till plågade nålsögon. Städarna kom inslamrande och började tömma papperskorgarna med menande blickar. Han förstod piken, slet åt sig axelremsväskan och stapplade mot utgången med passerkortet i högsta hugg.

Det var nästan bara hans bil kvar på parkeringen, en hybrid-Toyota med en massa elektroniska leksaker på instrumentbrädan som GPS och DVD-spelare för baksätet, trots att ingen någonsin åkte i Murrays baksäte. Han hade köpt den tre månader innan Liam dog för pengar från sålda aktier och med den jättelika bensinslukande stadsjeepen som aldrig hade lämnat asfalten som inbyte.

När han siktade med fjärrkontrollen mot den och initierade den kryptografiska handskakningen – dvs. låste upp dörrarna – fick han syn på killen som lutade sig mot bilen. Murrays tumme rörde sig mot låsknappen på fjärrkontrollen men det var för sent: killen hade öppnat dörren och höll på att sätta sig i passagerarsätet.

Medan han försökte trycka på fjärrkontrollens panikknapp lyckades Murray öppna bakluckan och starta motorn, men till slut hittade tummen rätt knapp och billyktorna började blinka och signalhornet tju-ta. Han höll på att långsamt backa mot kontorsdörrarna när killen hit-

tade strömbrytaren till kupébelysningen och tände den så att Murray kunde se hur han såg ut.

Det var Liam.

Murray tryckte till på fjärrkontrollen igen och stängde av panikknappen. Herregud, vem skulle komma till undsättning så här dags på en tom parkeringsplats mitt i Silicon Valley, vad den saken beträffade? Slakpitten till säkerhetsvakt? Han försökte urskilja ansiktsdragen på killen i bilen.

Liam. Fortfarande Liam. Inte skelettet som han senast hade sett i en säng på San Jose General, ruttande och med kroppen full av slangar. Inte den fete Liam som han hade skrattat tillsammans med över en miljon El Torito-burritos sent om kvällarna. En vältränad frisk ung Liam, samme Liam som han träffade första gången när de båda började på Global Semi som skrivbordsgrannar, nybakad ingenjör från Cal Tech och i toppform från landhockeyn varje vecka och terrängcyklingen i bergen varje helg. Liam 1.0, eller kanske Liams yngre bror eller nåt.

Liam vevade ner rutan och strök eld på en tändsticka mot bildörren. Sedan tog han upp en Marlboro Red från ett paket i skjortfickan och tände den. Murray gick långsamt fram mot bilen medan han med tummen slog 9-1-1 på mobilen och var beredd på att trycka på RING. Han kom tillräckligt nära för att se repan i lacken som tändstickan hade gjort och muttrade "skit" med eftertryck.

"Din skithög, pussar du din mamma med den där munnen?" sade Liam. Det var Liam.

"Pussar du *din* mamma efter att jag är klar med hennes mun?" sade Murray automatiskt på gammalt manér. Han drog efter andan.

Liam öppnade dörren och klev ut. Bröstmuskelnerna spände, midjan var getingsmal som i en tecknad serie, och han hade stenhårda magmuskler under en glittrande t-shirt och svällande lår. Det krävs en heltidsinsats för att bygga en sådan kropp hade Murray konstaterat efter många misslyckade försök med

gym och hälsoläger och dyr hemutrustning och förödmjukande joggingturer tidigt om morgnarna på Shallow Altos trottoarfria gator.

"Vem fan är du?" sade Murray och såg in i de bekanta ögonen, de bekanta skrattrynkorna och det djupa vecket mellan Liams ögon som syntes när han koncentrerade sig. Trots att natten var kylig kände Murray hur rännilar av svett rann längs ryggraden och slank ner mellan skinkorna.

"Du vet svaret, så varför frågar du? Frågan är inte vem utan *hur*. Låt oss köra runt ett tag så ska jag berätta allt."

Liam lade en stark hand på hans arm och tryckte vänskapligt till. Det kändes bra och verkligt och mänskligt.

"Du får inte röka i min bil", sade Murray.

"Var inte orolig", sade Liam. "Jag tänker inte blåsa ut."

Murray skakade på huvudet och gick runt till förarsidan. När han hade hunnit starta motorn hade Liam fått på sig säkerhetsbältet och tryckte slumpmässigt på olika knappar. "Det här är ganska coolt. Jag kommer ihåg att du berättade om den, men det lät knäppt just då. Riktigt coolt." Han lyfte upp mp3-spelaren och bläddrade igenom Murrays samling, lade till låtar till en mix och vred upp ljudet till början på en riktigt riktigt gammal punklåt av Beastie Boys. "Fast högtalarna är skit", skrek han över musiken.

Murray vred ner ljudet medan han studsade över farthindren, passerade ut genom grinden och satte fart mot bergen. Han tryckte på några knappar på GPS:en för att få fram kartor som visade enskilda vägar uppe i bergen.

"Jaha Marley, kommer jag att besökas av två spöken till i natt, eller är du det enda?"

Liam hittade knappen för takluckan och blåste ut röken på vägen. "Spöke? Jag är kött och blod, grabben, precis som du. Jag har inte kommit tillbaka från de döda, bara från de *huvudsakligen döda*." Han sade det sista med Billy Crystalts röst som Mirakel-Max i "Bleka

dödens minut", en av deras favoriter. "Jag ska berätta allt, men först vill jag veta vad som har hänt med dig sedan sist. Vad jobbar du på?"

"De har satt mig på att skriva dokumentation", sade Murray och var tacksam för att mörkret i bilen dolde hans rodnad.

"Näää", sade Liam. "Du driver med mig."

"Jag spårade liksom ur", sade Murray. "Kunde inte koda längre. För ett halvår sedan, ungefär. Efter att."

"Aha", sade Liam.

"Så jag skriver dokumentation. Befordrad horisontellt och det är ganska okej. Jag dokumenterar Honorable Computing."

"Va?"

"Visst ja, det var efter din tid. Det är en jättegrej. Alla chiptillverkare är inblandade: Intel, AMD, till och med Motorola och Hitachi. Och Microsoft – de är stenhårt för det."

"Så vad är det?"

Murray svängde in på en grusväg och följde de snirkliga linjerna på det upplysta GPS-fönstret lika mycket som den smala vägen som letade sig uppåt över Silicon Valleys glesa belysning. Han och Liam hade snackat skit tusentals gånger om vad som var bluffprogram och vad som sopade golvet med konkurrenterna, och nu gjorde de det igen, precis som förr. Det var bara det att Liam var död. Jaja, om det var dags för Murray att flippa ut, fanns det något bättre sätt än att göra det än uppe i bergen med fantastisk musik i stereon, helt ensam i natten?

Murray gick i gång på alla cylindrar. Han hade längtat efter någon att diskutera igenom det här med ända sedan han blev omplacerad. Han ville höra om Liam höll med om hans observationer. "OK, tänk på Turingmaskinen. Turings universella maskin. Grunden för alla moderna datorer. På Turings tid hade de alla de här specialiserade maskinerna, en maskin för kvadreringar, en maskin för att beräkna derivator och så vidare. Turing kom på idén med en maskin som kunde konfigurera sig själv att bli vilken speci-

serad maskin som helst med hjälp av symbollogik: programvara. En av de saker man kan simulera i en Turingmaskin är en annan Turingmaskin, ungefär som Java eller VMWare. Hänger du med?”

”Jag hänger med.”

”Resultatet blir ett slags existentiell kris. Hur vet programvaran vilken exekveringsmiljön är när den exekveras? Kanske kör den på en Global Semi Itanium-klon på 1,6 gigaHertz, eller så kanske den kör på en modell av det chipet, simulerat på en Motorola G5 RISC-processor.”

”Jag hajar.”

”Glöm nu det ett ögonblick och tänk på Hollywood. De pudersnifande späckbollarna i Hollyweird hatar Turingmaskiner. Alltså, de vill släppa sitt skit över Internet, men de vill leverera det i ett låst skrin. Du får lyssna på det, du får titta på det, men bara om de tillåter det och om du har betalat. Du kan köpa det hur många gånger som helst men du kan aldrig äga det. Det är krypterat och du får bara nyckeln om du lyckas övertyga licensservern om att du har betalat. Nycklarna skickas till ett säkert program som du inte kan jucka med, som låser dig ute från videokortet och ljudkortet och hårddisken medan det avkrypterar flödet och visar det för dig, och sedan låser upp allt igen efteråt och lämnar tillbaka kontrollen till dig.”

Liam fnös. ”Patetiskt.”

”Jag vet. Det är bullshit. Det är Turingmaskiner, eller hur? När programvaran kör på din dator så litar den på din dator när den säger att videokortet och ljudkortet är låsta och att du inte helt enkelt skickar videoflödet tillbaka i klartext till hårddisken och vidare till 10 000 000 kompisar online. Men ’datorn’ som den kör på skulle kunna simuleras inuti en annan dator, en som du har modifierat av hjärtans lust. ’Videokortet’ är en simulering, ’ljudkortet’ är en simulering. Datorn är en hjärna i en glasburk, en del av Matrixnätet. Den kan inte lita på sina sinnen eftersom det är du som styr; den är en Turingmaskin inuti en annan Turingmaskin.”

”Som Descartes.”

”Va?”

”Hur står det till med den klassiska bildningen, polarn? Jag har fyllt i hålen senaste halvåret och läst en massa. Mest gratis e-böcker från Gutenbergprojektet. Descartes ’Betraktelser’ är tunga. Descartes börjar med att säga att han vill ta reda på saker om världen, men det kan han inte, okej, eftersom han för att kunna uttala sig om världen måste lita på sina sinnen och hans sinnen har fel hela tiden. När han drömmer levererar sinnen hundraprocentig THX totalt digital IMAX, men det finns inte *på riktigt*. Hur ska han kunna veta när han drömmer och när han är vaken? Hur vet han när något är på riktigt och när han inbillar sig? Hur vet han att han inte är en hjärna i en burk?”

”Okej, så hur *vet* han det?” frågade Murray medan han körde längs en damm på en serpentinväg. Månskenet glittrade på den plana vattenytan, skymt av de kantiga siluetterna av högresta kaliforniska tallar.

”Det är där han trollar fram lite religion ur hatten. Så här lyder hans resonemang: Gud är god eftersom godhet är en del av definitionen på Gud. Gud skapade världen. Gud skapade mig. Gud skapade mina sinnen. Gud skapade mina sinnen så att jag skulle kunna *uppleva godheten i hans värld*. Varför skulle Gud ge mig taskiga sinnen? Vilket skulle bevisas: Jag kan lita på mina sinnen.”

”Det är som Descartes”, sade Murray och gasade uppför en ny backe.

”Jaså?” sade Liam. ”Så vem är Gud då?”

”Krypteringen”, sade Murray. ”Riktigt bra, standardiserad kryptering. Publika chiffersystem vars alla specar har publicerats och förstås. AES, RSA, bra kryptering. Det finns en signaturnyckel för varje chiparkitektur – vår finns i en biometriskt och maskingevärskyddad bunker under någon öken. Den nyckeln används i sin tur för att signera en *annan* nyckel som är inbyggd i en knäckningstålig krets –”

Liam fnös igen.

”Jag menar allvar. Självklart inte knäckningssäker, men knäckningstålig – det skulle krävas ett tunnelmikroskop eller en tunnare freon för att extrahera nycklarna från kretsen. Och varje krets har sina egna nycklar, så man skulle vara tvungen att göra om det för varje krets, vilket liksom inte är *skalbart*, om du hänger med. Alltså har vi ett sånt här chip fullt med hemligheter som de kallar Fritzkretsen, efter Fritz Hollings, Disneys senator, killen som håller på att försöka göra datorer olagliga för att inte Disney ska konka. Fritzkretsen vaknar när du sätter på maskinen och använder sin hemliga nyckel för att signera operativsystemet – ja, alltså bootladdaren och operativsystemet och drivrutinerna och sånt – och då har du ett gäng kryptografiska signaturer som avspeglar mjukvaran och hårdvaran på din burk. När du vill ladda ner Polisskolan *N* så skickar din dator alla de här nycklarna till Hollywood och *går i god* för din dators exekveringsmiljö. Hollywood bestämmer sig på studs för om de vågar lita på konfigurationen, och om de gör det så krypterar de filmen med nycklarna som du skickade. Det innebär att du bara kan avkryptera filmen om du kör med just den Fritzkretsen, på just den CPU:n, med just den versionen av OS:et och den bildskärmsdrivrutinen och så vidare.”

”Okej, jag fattar. Så om OS:et och CPU:n och så vidare är *honorabel*, det vill säga ’hedervärda’ – Liam krafade citationstecken i luften med pekfingerarna – ”så kan man vara säker på att exekveringsmiljön är den som programvaran förväntar sig, att den inte är en hjärna i en burk. Hollywoods filmer är skyddade mot att napsteriseras.”

De nådde slutet på utförsbacken vid dammens strand och Murray stannade bilen. ”Du hajar.”

”Med andra ord: Hollywood styr. Man kan inte fejka ett gränssnitt, man kan inte göra något som de inte tillåter. Du vet väl att de här killarna gick till en domstol för att få videobandspelaren olagligförklarad? Man kan inte kapsla in ett gammalt

program i ett kompatibilitetslager och få det att fungera med ett nytt program. Du säger att Microsoft älskar det här? Inte så jävla konstigt – de kan skriva programvara som vägrar att köra på en dator som kör Oracleprogram. Det här är klassisk Bondskurksskit för att –”

”– uppnå världsherravälde. Jo, jag vet.”

Liam hoppade ut ur bilen och tände en ny cigg, och sparkade ner några stenar i dammen. Murray ställde sig bredvid honom och tittrade ut över den lugna vattenytan.

”Ring minus ett”, sade Liam och kastade en flat sten på den oljesvar-ta vattenytan så att den studsade fyra gånger.

”Japp”, sade Murray. Ring noll, processorns första register, var där datorn tittade för att se hur den skulle starta. Tog du dig in i ring noll så kunde du få datorn att göra precis vad som helst – läsa in ett annat operativsystem, förvandla hela burken till en hjärna i en glasburk som exekverade i en okänd miljö. Ring minus ett, ja det var som gudakod, utrymme på en annan, virtuell, processor som inte kunde ändras, som ägdes av någon annan långt borta, av LoCal och underhållningsjättarna där. Programvara släpptes utan kopieringsskydd eftersom alla visste att kopieringsskydd *inte fungerade*. Trots det tuggade alltid Hollywood på kulisserna och hojtade eftersom de inte trodde på att skäggnyllena och hästsvansarna inte hade någon hemlig teknik som skulle kunna skydda deras filmer mot kopiering fram till universums värmedöd eller tills upphovsrättigheterna löpte ut, vilket som nu inträffade först.

”Kör man den här koden”, sade Liam medan han noga tänkte igenom saken, precis som han hade brukat göra innan han blev sjuk, mördad av driften att mata sin gylle-ne, sönderstuckna arm med speed. ”Kör man den samtidigt som man tittar på en film så äger Hollywood ens burk.” Hackerslang för total kontroll. Ingen vill se sin burk över-tagen av någon tonårig script-kid-die som hittat ett nytt säkerhetshål och utnyttjat det för att ta över ens

dator.

”I ett nötskal. Hit med en cigg.”

Liam skakade fram en ur pake-tet och gav den till Murray tillsam-mans med en ask mexikanska osä-kerhetständstickor. ”Har du börjat med de här igen?” sade Liam med förvånad röst.

”Egentligen inte. Speciellt till-fälle, med dig åter från de döda och så. Det har alltid påståtts att de här skulle ta livet av mig, men det ver-kar inte vara så illa att dö – du ser strålände ut.”

”Snyggt byte av samtalsämne, grabben. Du måste vara sprickfär-dig av nyfikenhet.”

”Egentligen inte”, sade Mur-ray. ”Jag antar att jag hallucinerar. Jag har inte hallucinerat förrän nu, men förut när jag verkligen var nere, kliniskt alltså, var huvet fullt av röster som muttrade att jag hade pajat alltihop, att allt hade gått åt helvete, styr in bilen i mitträcket och gör världen en tjänst, eller vad som helst. Man mår lite bättre av att byta jobb, men man blir kanske inte helt frisk. Kanske kommer jag att fylla fickorna med sten och hoppa i sjön. Det är nästa logiska steg, el-ler hur?”

Liam betraktade hans ansikte. Murray försökte att inte röra en muskel men han kände samma gamla sorgsenhet som åtföljde medgivandet av skuld och svaghet, kände hur tårarna började välla upp i ögonen. ”Lyssna på mig först. Okej?” sade Liam.

”Naturligtvis. Det vore oartigt att inte lyssna på dig efter att du har tagit dig hit ända från de dödas rike.”

”Huvudsakligen dödas. Huvud-sakligen. Har du aldrig tänkt på att allt som är riktigt bra med kroppen – ämnesomsättning, immunförsvar, varseblivning – allt ligger i ring mi-nus ett? Oåtkomligt för användar-na? Jag menar, varför kan du kon-trollera om du ska röra på tårna, men inte ditt minne?”

”Tja, det är komplicerade grejor – hjärtslag, andning, immunförsvar, minne. Du vill inte glömma bort att andas, eller hur?”

Liam väste fram ett skratt. ”Skit-

snack”, sade han med eftertryck. ”Hur komplicerat är det att röra på armen? Hur många muskler krävs det för att le? Hur många muskler behövs för ett hjärtslag? Hur svårt är det att skriva kod jämfört med immunförsvar? Varför kan du inte hålla andan ända tills du inte längre vill? Varför måste du vara en jävla Jedimästare för att kunna stanna hjärtat när du vill?”

”Men interaktionen –”

”Mer skitsnack. Visst, interak-tionen mellan hjärnkemi och kropp och varseblivning och ämnesom-sättning är komplicerad. Jag gick på speed, jag vet allt om det. Men den är inte mer komplicerad än någon av de andra interaktionerna som man behärskar varje dag – vindav-drift, rörelsemängd och skruv när någon kastar en boll till dig, hastig-het, acceleration och rörelsevektor-er när du byter fil, tvinga mig inte att gå in på vad som händer när du kryddar av en soppa. Nej, krop-pen är inte så komplicerad – det är bara hybris som gör oss så säkra på att våra köttpåsar är transcendent komplicerade.

Vi är okomplicerade, men allt godis ägs av de autonoma syste-men. De är som villkorsoperato-rer som glömts kvar av en slarvig programmerare: while x, do y. Vi har bara haft en vag aning om vad x är, men vi har grepp om y, det kan du ge dig på. Fettförbränning, till exempel.” Han tryckte in fingret i Murrays hängmage. Murray drog besvärad sin JavaOne-jacka tätare om sig.

”Vid det här laget har läkarna sagt åt oss i fyrtio år att vi måste motionera mer och äta mindre för att hålla oss i form. Det är ett fan-tastiskt gott råd, vilket man kan se på alla vältränade, smärta invånare i norra Kalifornien som vagnar runt i butiksgallerierna längs 101:an. Ta bara motion, för guds skull, vad kan vara mer korkat? Motion brän-ner inte fett, det uppfyller bara det villkor som din kropp kräver för att gå med på att bränna fett. Det är som en dator som vägrar boota om du inte startar om den två gånger, stänger av skärmen, öppnar cd-

facket och står på ett ben. Om du är en loser gör du allt det här var-enda gång du vill boota upp skiten, men om du är en l33t-hacker som du och jag så tar du bara reda på vad problemet är med datorn och fixar det. Du offerar inte en höna om dagen, du har total kontroll över burken och får den att dansa efter din pipa.

Men köttet har du ingen makt över. Du vet väl att du måste motionera i 20 minuter innan du börjar förbränna fett över huvud taget? Med andra ord är de första 20 minuterna rent slöseri med tid. Det är ett hönsoffer till ämnesomsättningen. Att äta mindre och motionera mer är ett stort fett hönsoffer, så jag vägrar blankt. Jag säger att man borde ha root i sin egen kropp. Man borde få vara precis så leet som man vill. Varenda cell i kroppen borde kunna ändras av slutanvändaren."

Liam sträckte fram händerna och böjde och böjde och böjde sedan på fingrarna tills de alla var dubbelvikta. "Tredad, metaboliskt säker, stor på kognition och med fullständiga rättigheter. Jag har total kontroll, grabben."

Liam fiskade upp den sista cigaretten ur paketet, knölade ihop det och tryckte ner det i fickan. "Den sista", sade han. "Vill du dela?"

"Visst", sade Murray omtumlad. "Jaha", sade han och förde cigaretten till munnen. Försent upptäckte han att filtret dröp av saliv. Han grimaserade och räckte tillbaka den till Liam. "Fyf...! Du blötte ner filtret!"

"Förlåt", sade Liam, "jag får alltid munnen full med spott när jag pratar. Var var jag? Just, det, jag har total kontroll. Vill du veta hur det gick till?"

"Förklarar det också hur det gick till att du inte dog?"

"Huvudsakligen dog. Jajamen."

Murray återvände till bilen och lutade sig bakåt över motorhuven. Han tittade upp på det tunna stjärntäcket och de långsamt vajande talltopparna. Han hörde hur Liam började trampa runt, hörde rytmen hos hans tankesteg, det gångsätt Liam föll in i när hjärnan arbetade på högvarv.

"Sitter du bekvämt?" frågade Liam. "Då börjar jag."

De andra patienterna på hospice-avdelningen var olidliga gnällspikar, men de var i alla fall bättre än de jäkla frivilliga från kyrkan som tittrade in för att muntra upp dem med klämkäcka tillrop. Liam såg fram mot de dagar då allt var som i en dimma, morfindagar när solen gick upp och sedan ner igen i en enda långsam blinkning, och det var läggdags igen.

Han hade tur, för de dagar då han kunde tänka blev allt färre. Han hade otur, för de dagar då han kunde tänka fylldes av FBI-agenter.

FBI hade börjat hälsa på honom mot slutet av hans vistelse på hospiceavdelningen. De hade rullat in honom i ett avskilt behandlingsrum och gett honom en cigarett som hade svidit på såren på läpparna, tungan och halsen. Han hostade tacksamt.

"Du måste vara federal snut", sade Liam, "ingen annan skulle kunna tillåta rökning inomhus i Kalifornien." Liam hade arbetat för FBI tidigare. Arbetade man i Silicon Valley slutade det med att man arbetade för de federala myndigheterna, för när bubblan spricker vart femte år är det bara militären som har några pengar kvar för forskning i USA – khakipengar. Två gånger hade han avdelats för att arbeta i biometriskt och maskingevärsskyddade bunkrar där han hade arbetat på hemligstämplade integrationsprojekt för Global Semis kunder i det militärindustriella simplexet.

Det var militären och alla förkortningsvarianter av FBI-snutar som hade skapat SiliconValley. Efter andra världskriget hade alla varvsingenjörer och alla radartekniker och alla radiotekniker och alla tama akademiker vid Cal Tech och Cal och Stanford liksom klibbat samman och startat ett gäng garageföretag och byggt en massa skräp som deras kompisar i armén och flottan köpte.

Khaki-pengar hämmade Silicon Valley. Generaler behövde inte upp- vakta kongressen för större anslag.

De fick helt enkelt med sig svarta budgetar som i det fördolda rade- rades ur bokföringen, kontanter på sprayburk som sprutades ut över ägghuvudena längs 101:an. Två generationer senare var dalen fylld av teknodeterminister, skrävlande nördfantasiljonärer som var fast övertygade om att pengarna skulle flöda på i evighet, amen.

Sedan kom Hollywood, den ynkliga 35-miljarderdollar-David som dräpte teknikparadisets 600-miljarders-Goliat. De köpte kongress- ledamöter, fick sina affärsmo- deller förklarade som grundläg- gande för *the American way of life*, förlängde upphovsrätten i all [oändlighet | befängdhet] och spar- kade skiten ur teknikbranschen i Washington. De hade hållit på med det här sedan 1908 när de stämde biograferna för att hålla det själv- spelande pianot borta och de hade en kraft i slagen som vida översteg deras tyngd i den juridiska ringen. Allt eftersom copyrightpolisen bör- jade krossa teknikföretagen runtom i Silicon Valley fick khakipengarna ett nostalgins skimmer över sig, pengar utan några förbehåll för busenkla projekt som ingen blev stämnd för.

FBI-agenterna som förde Liam åt sidan den dagen hade kunnat vara hämtade från en jubileums- föreställning för att fira 50-årsmin- net av "Nördar och generaler". Stenansikten med rena drag och väl synliga vigselringar. FBI-folket hade aldrig roats av Liams skämt, fast det var hans förflutna och inte hans vitsar som till slut hade fått dem att klassa om honom som sä- kerhetsrisk. De här två rörde inte en min när Liam flämtade fram sitt patetiska skämt.

I stället presenterade de sig all- varsamt. Överste Gonzalez, läkare med merkuriistaven bredvid silver- fåglarna, och specialagent Fredericks. De var tacksamma för hans uppmärksamhet och de hade ett erbjudande att göra honom.

"Det är ett experiment och riskerna är stora. Vi försöker inte sticka under stolen med det."

"De uppskattar jag", fick Liam

fram. "Jag tycker om att leva farligt. Hit med en cigg till, är du bussig."

Överste Gonzalez tänkte en till röd Marlboro med sin mässings-Zippo och räckte över en pappersbunt. "Du kan gå igenom de här när vi har pratat klart. Emellertid är jag rädd att jag måste ta dem med mig när vi går."

Liam bläddrade igenom dokumenten, hoppade över biologitexterna och nickade eftertänksamt vid ritningarna och diagrammen över kretsar. "Jag ger upp", sade han. "Vad är det för något?"

"Det är ett gränssnitt mellan dina autonoma processer och en mikrostyrkrets."

Liam tänkte över saken ett ögonblick. "Jag är med", sade han.

Specialagent Fredericks pressade samman sina tunna läppar och himlade en aningens aning med ögonen. Men överste Gonzalez nickade nöjt. "Gott. Så här går det till: I morgon får du ett virus. Det är en designad mutagen som förbereder hjärnbarken så att den kan avläsa och utstråla svaga elektromagnetiska fält som kan manipuleras med en extern mikrostyrkrets. På försökspersoner med fungerande immunförsvar biter viruset inte ens en gång av hundra –"

"Men är man döende i AIDS är inte det ett problem", sade Liam och log så att en del av såren i mungiporna sprack upp och läckte tunt var. "Vilken jävla tur jag har."

"Du förstår den grundläggande principen", sade översten. "Det krävs ingen operation. Gränssnittet styr immunförsvaret inom det angripna området så att avstötning hindras. Styrkretsen har en seriell anslutning till en PC som instruerar den i hur de flesta kroppsfunktioner ska styras."

Liam log snett och fimpade. "Gud, jag undrar om jag vill veta vilket projekt ni utvecklade den här skiten för. Zombiesoldater, va? Ni kan berätta för mig, jag är godkänd av säkerhetspolisen."

Specialagent Fredericks skakade på huvudet. "Din säkerhetsklassificering drogs in för tre år sedan. Och du var aldrig högt klassad nog

för att få svar på den frågan. Men om du undertecknar här och här och här så har du nästan rätt att få veta *en del* av svaren." Han räckte över mappen till Liam.

Liam undertecknade och undertecknade och undertecknade. "De autonoma processerna, sade du?"

Överste Gonzalez nickade. "Det stämmer."

"Inklusive, till exempel, immunförsvaret?"

"Ja, vi har uppnått mycket lovande resultat i fråga om immunförsvaret. Det var ett av de första programmen vi skrev. Modifierar genomet så att det producerar virusresistenta celler och sparkar igång produktionen av nya celler."

"Visst, tills något virus utvecklas förbi det", sade Liam. Han visste hur man avlusar bluffprogram.

"Vi släpper en patch", sade översten.

"Jag skriver bra patchar", sade Liam.

"Vi vet", sade specialagent Fredericks och lirkade försiktigt mappen ur hans grepp.

◆ ◆ ◆

Teknikerna kom först, för att dra kablarna. Det nya viruset i hans system utvidgade hans redan omfattande inblick i sätt som människokroppen kan ha ont på. Han knep ihop ögonen hårt inför den kommande morfinchocken och lekte förstrött med tanken på att routa om smärta till något slags mild kittling.

Teknikerna var välbekanta geektyper, rundlagda och utrustade med multiverktyg, mobilprylar samt trådlösa handdatorer. De behandlade honom som skämt kött, med handskar och rynkade näsor, och gick på i sin yrkesjargong över hans huvud.

Överste Gonzalez ledde arbetet på plats, med enstaka avbrott för att diskutera med den ineffektiva sjukvårdspersonalen.

Efter en vecka av detta, en vecka då han kände sig som om ryggraden sakta pressades ut genom rövhålet, en vecka av grova latexhänder och hackerjargong, skjutsades han in i ett tvåbäddsrum

omgiven av skumma beigefärgade massmarknads-PC – inga tangentbord eller möss, utifall att han skulle få för sig att lägga sig i.

I den andra sängen låg Joey, en annan av Silicon Valleys sprutälskare, en heroinist som arbetat som formgivare för Apple med att fundera på hur man trycker ner billig hårdvara i eleganta karamellaskar. Joey och Liam förde ett kraxande samtal när de båda två var vid medvetande och för sig själva. Liam hörde alltid när Joey var vaken på den slemmiga hackhostan hans inflammerade lungor hävde ur sig. Ensamma tillsammans, ignorerade av de galna vetenskapsmän som hackade sig in i deras kroppar, formade de en bräcklig och hallucinogen vänskap.

"Jag tänker inte sova", sade Joey när de kurade skymning en kväll.

"Slipp då, vet jag", sade Liam.

"Jag menar aldrig. Sömn är en tredjedel av ditt liv, eller hur, 20, 30 år. Vad är den bra för? Den återställer ett gäng parametrar, ger hjärnan en chans att rensa upp i buffrarna, syresätter vävnaderna lite. Allt det kan lika gärna ske medan du gör något som du hellre vill göra, fotvandrar eller ligger med nån. Gör dem till cronjobb och trimma ner dem så att de bara tar några lediga cykler och gör jobbet inkrementellt."

"Du är inte klok. Jag gillar att sova", sade Liam."

"Inte jag. Jag har sovit tillräckligt på det här stället, nickat till så det räcker. Jag vill inte sova en minut till. Vi får en chans till och jag tänker inte slösa bort en sekund." Trots de kaxiga orden lät han som om han nästan hade somnat redan.

"Ja, det kommer att göra *dem* glada i alla fall. Precis som en riktig supersoldat."

"Vem är det nu som är knäpp?"

"Tror du inte på mig? De tar bara upp de här två pundarna på banan igen så att de ska kunna lära sig tillräckligt av processen för att kunna få ut några grymma, snabba, tungt modifierade krigsmaskiner på fältet."

"Och sedan kommer de att fim-

pa oss? Du sade det i morse. I går? Jag tror fortfarande inte på det. Även om du har rätt i varför de gör det här så kommer de fortfarande vilja ha oss i livet så att de kan studera de långsiktiga effekterna.”

”Jag hoppas att du har rätt.”

”Du vet att jag har det.”

Liam stirrade upp i taket tills han hörde Joeys rosslande snarkningar. Då slöt han ögonen och väntade på feberdrömmarna.

Joeys tillstånd störtade dagen efter. Ena stunden låg han i sängen och snarkade medan Liam tittade på en förmiddagssåpa med hörlurarna på. I nästa ögonblick stod det tjugo personer i rummet och trängdes, sköterskor, läkare, tekniker, till och med överste Gonzalez. Joey dansade floppydansen i den andra sängen, överdostangon som Liam hade sett ett par gånger tidigare och själv dansat ett par gånger på golvet på akuten hjärtat dunkande takten till metamfetamin-mambon.

Någon föste Liams TV ur vägen så att den gled bort på sin stativarm och slet hörlurarna från hans huvud, vilket fick de långsamt läkande sårerna på öronen att gå upp igen. Liam kvävde ett skrik och lyssnade på de plaskande ljuden från människorna som stod centimeterdjupt i en ljusrosa illaluktande vätska som Liam insåg var tunt blod. Han vräkte sig framåt och den tomma magen försökte krampaktigt att få upp galla eller slem men utan resultat.

Överste Gonzalez gav några snabba order och två tekniker slutade knappa frenetiskt på en av datorerna. I stället slet de loss en härva med gummitangentbord, styrkylor och USB-kablar, lade dem i sängen bredvid Liam, fällde upp sidogrinden och rullade ut honom ur rummet.

De störtade genom ett antal dörrar innan de kom till en säkerhetsdörr. Den ene teknikern trodde att han hade lämnat sitt passerkort på rummet (det hade han inte, han hade tappat det på sängen och Liam hade smugglat det under lakanen) och den andre var inte säker på om hans fanns i en av hans många fickor. Medan de letade ige-

nom sina kläder smög Liams magra hand ut under täcket, en hand som var märkt av kollapsade blodkärl och gulnade fingernaglar; mer en klo än en hand.

Klon skakade när Liam sakta förde den mot ett tangentbord, smög det under täcket och rullade ihop det under lårets slappa kött.

❖ ❖ ❖

”Behöver inte veta?” fråste Liam till överste Gonzalez. ”Vem i helvete skulle det vara som bättre än jag behöver veta vad som hände Joey?”

”Du saknar medicinsk utbildning, Liam. Du saknar även tillstånd. Det som hände Joey var en isolerad incident, inget att oroa sig för.”

”Skitsnack! Välj om du vill tala om vad som hände med Joey eller inte, men var säker på att jag kommer att ta reda på det, din jävel.”

Översten suckade och torkade av handflatorna på byxorna. Han såg för jävlig ut. Det stubbade håret glänste av svett och hudolja, han hade påsar under ögonen och hans ungdomliga ansikte såg fårat och åldrat ut. Det hade gått två timmar sedan Joey hade gått ner för räkning – två timmars stilla väntan med tangentbordet under låret, på en rulläng i ett låst rum, tills de kommit för att hämta honom igen. ”Jag har mycket att göra, Liam. Det här besöket var menat som en vänlig gest, men jag är rädd för att det är över nu.” Han reste på sig.

”Hallå där!” kraxade Liam efter honom. ”Hit med en cigarettjävel, va?”

Efter att översten hade gått inspekterade Liam rummet. De hade torkat ur det, desinficerat det och skickat Joeys kropp till ett topphemligt Area 51-bårhus för en ruggig obduktion. Bara hälften av hårdvaran återstod, allt ihopkopplat med det hårda hudvecket i Liams nacke.

Försiktigt vände Liam på sig så att ena fotens tår nuddade golvet. Han tog spjärn och stötte ifrån så att sängen gnisslande rörde sig mot datorerna. Plågad av närmast reumatiska smärtor tog han sig de sista decimetrarna till burkarna och anslöt och rullade ut tangentbordet. Han tryckte på mellanslagstang-

enten så att skärmläckaren ersattes av inloggningsrutan. Han hade smygtittat över axeln på teknikerna i flera veckor och hade memorerat ett halvdussin inloggningskombinationer. Han skrev in ett namn och ett lösenord och så var han inne.

Maskinen var ansluten till ett CVS-arkiv i någon bunker, så det första han gjorde var att logga på servern och ladda ner alla dagens jobb, och sedan grävde han fram readme-filerna. Under tiden som allt hämtades ner loggade han in på teknikerns e-postkonto och hittade överste Gonzalez redogörelse för Joeys frånfalle.

Den var krypterad med såväl gruppens delade nyckel som teknikerns personliga nyckel, men han hade sett båda över någons axel och efter tre försök hade han klartext framför sig på skärmen.

Hydrostatisk chock. Alla Joeys cellmembran hade sprängts samtidigt. Han hade i princip kollapsat som en påse trögflytande gelé. De preliminära resultaten pekade på att de virusbekämpande cellförändringarna hade misslyckats beroende på någon egenhet i Joeys ”plattform” – hans fysiologi, med andra ord – och att de ”förstärkta” cellmembranen hade gett upp samtidigt, med katastrofala konsekvenser.

Ett makabert fnitter undslapp Liams läppar. Riskkapitalister tyckte om att tala om ”likviditetstillfällen”, de punkter i en portföljs livscykel när investerarna får utdelning: uppköp och börsintroduktion, i princip. Liam hade alltid skämtsamt sagt att riskkapitalisterna behövde jätteblöjor för att klara av sina likviditetstillfällen, men nu hade han ett bättre skämt att dra. Joey hade råkat ut för det slutgiltiga likviditetstillfället.

Fnittret hotade att övergå i ett gnyende när tanken dröjde vid hans eget likviditetstillfälle, så han svalde det och fördjupade sig i readme-filerna och källkoden.

Han var ingen biotekniker och han saknade medicinsk utbildning, men detsamma gällde kodarna som hade arbetat med de modifikationer som just nu exekverades på hans

”plattform”. I sina kommentarer, datastrukturer och readme-dokument hade de ansträngt sig för att översätta läkarjargong till geekslang, så att Liam faktiskt hängde med i det mesta av det.

En sak som han omedelbart upptäckte var att hans gränssnitt modifierade hans celler för att bli virusresistenta så långsamt som möjligt. De var ute efter ett kontrollerat experiment, med data från varje steg under tillfrisknandet – om nu tillfrisknande var hans öde.

Liam ville inte vänta. Han behövde inte ens ändra i koden. Han ändrade bara en variabel i konfigurationsfilen och startade om processen. Det gamla tempot skulle ha reverserat hans HIV-infektion på tre veckor; nu skulle det ta tre timmar. Vad fan, hur många chanser att labba runt skulle han få när de märkte att han hade mixtrat med systemet?

Den nya läkeprocessen gjorde honom vrålhungrig. Hans kropp brände en massa kalorier och efter ett par timmar kände han sig som om han kunde äta arslet på en död björn. Men nog skedde vad det nu var som skulle ske! Han kände hur sårskorporna på kroppen torkade ut och började falla av. Han var så hungrig att han kom på sig själv med att peta bort och äta cornflakes av sårskorpa. Han äcklades av det, men han var *hungrig*.

Hans enda besökare den natten var en sköterska som väsnades så mycket med sin vagn att han fick tid att lägga tangentbordet ovanpå bildskärmen och knuffa tillbaka sängen igen. Sköterskan blev glad av att höra att hans aptit var god och hämtade plikttroget ett par matbrickor – köket hade skickat upp en till stackars Joey, förklarade hon.

När Liam hade försäkrat sig om att hon hade gått, återvände han till uppgiften med en ny känsla av överhängande brådska. Sex timmar utan tekniker, läkare eller överste – Joeys död måste ha orsakat ett berg av pappersexercis och jakt på syndabockar, men vem visste hur länge det skulle vara?

Han proppade i sig, fick ner ungefär tretusen kalorier de följande två timmarna medan han grävde i koden. Här var en rutin för att stimulera tillväxten av stora muskelgrupper. Här var en för att återbilda nervändar. Förbättrade reflexer lät som ett lågkalorival, så han körde den. Allt befann sig i beta, men valet stod mellan ett likviditetstillfälle, en långsam död på hospice eller chansen att snabbt tillfriskna, så vad fan, han tog gärna risken.

Han småskrattade belåtet medan han gick igenom koden och lärde sig programmerarnas stil och personlighet av deras kommentarer och variabelnamn. Han var så förbannat hungrig och musklerna i rygg, armar, ben, arsele och mage kändes som om det bodde termiter i dem.

Han behövde mer mat. Han lindade ivrigt av sårtejen som fäste kretskortet och kabeln. Han ställde sig upp på prov. Hans inneröra åkte berg- och dalbana i ett par minuter men lugnade sig sedan och han stod faktiskt upp. Dubbelt upp till och med, det där ståndet dög till att skära glas med; det var hans första på ett år. Och han kunde gå!

Han smög ut i korridoren och uppfylldes först av glädje och sedan av den brännande känsla av förödmjukelse man känner när man står på en offentlig plats iklädd sjukhuskläder. Hans magra rumpa var bar och den kyliga sjukhusluften gav den gåshud.

Han gick in i rummet bredvid. Det låg i halvmörker, den skymning som råder på sjukhus om natten, och de två patienterna snarkade i mottakt. De hade var sitt nattduksbord fyllt med heliumballonger, krypådigt kort, blommor och korgar med torkad frukt, nötter och choklad. Saliven svämmade över i Liams mun. Han smög på tå till borden i tur och ordning och tömde ner korgarnas innehåll i den improviserade påse som nattskjortan bildade när han höll upp den.

Försiktigt smög han sig genom hela avdelningen och tömde frukt-korgar, godisaskar och matbrickor med rester. Han kunde knappt stå

upp när han återkom till sitt rum. Han hällde ut maten på sängen och började skyffla in den i munnen medan han gick igenom koden igen på jakt efter uppenbara buggar, minnesläckor och överfyllda buffertar. Han hittade flera av dem och kompilerade om programmen så att muskeltillväxten accelererades. Han kunde faktiskt känna hur han blev biffigare, hur spänsten återvände till kroppen.

Han hade läst informationen i readme-filerna om överskottsvärme och risken för denaturering av enzymer, så han klädde av sig naken och blötte ner handdukar under en smal, iskall vattenstråle i det lilla handfatet. Han tog täta pauser i arbetet för att vrida ur de ångande handdukarna som han virade runt kroppen och blöta ner dem igen.

Nästa gång han reste på sig studsade han lätt upp. Han särade på persiennerna och såg solen stiga upp långt borta över havet och visste att det var dags att sticka.

Han slet loss styrkretsen och kabeln och stängde av datorn. Han lossade skruvarna på baksidan av kåpan och sköt den åt sidan. Sedan ryckte han i hårddiskhållaren tills den lossnade. Han tog sig ut i korridoren igen och sökte snabbt igenom rummen tills han hittade ett med manskläder pryldigt ihopvikta på en stol – illasittande ljusbruna chinos och en blå kavajskjorta i bomull, den nordkaliforniska yuppieuniformen. Han hittade också ett par för små lågskor utan snörning och klämde ner fötterna i dem. Han klädde på sig på sitt eget rum och gick igenom plånboken som hade legat i byxfickan. Ett par hundra dollar i kontanter, lite värdelös plast, en bild på en kraftigt byggd fru och tre knubbiga barn. Han dumpade allt skräp, behöll kontanterna, plockade upp hårddiskhållaren och bootade, och tog sig ut med hjälp av teknikerns passerkort.

”Så hur länge har du varit på flykt?” frågade Murray. Hans mun smakade som ett askfat och han darrade i hela kroppen.

”I fyra månader. Jag har mest

gjort inbrott i bilar. Snott laptops och sålt dem för att få tag på cash. Jag har hyrt ett rum där jag har en dator med hårddisken installerad och jag har använt ett e-gold-konto för att köpa småsaker som jag har behövt på webben.”

”Behövt för vad då?”

”Hackandet – så klart. Det första jag gjorde var att dekompileta gränssnittsbuggen. Jag behövde ett säkert virus som jag kunde justera effekten för i kroppen. Jag byggde in antiviruseffekten i matrisen. Det är en sexuell överförd *hälsoeffekt*, grabben. Jag har ridit barbacka med de sjaskigaste knarkarhororna i Tenderloin och varit den ursprungliga smitthärden för Botemedlet.”

Murray satte sig upp. Det gick runt i hans huvud. ”Vad sade du att du gjorde?”

”Jag har botat AIDS. Det sprider sig, du kan redan vara en vinnare.”

”Herregud, Liam, vad farao vet du om medicin? Hur vet du att bote-medlet inte är värre än sjukdomen? Vad är det som säger att vi inte kommer att drabbas av ett – *’likviditetstillfälle’* allihopa imorgon?”

”Ingen risk, broder. Jag isole-rade orsaken för det på ett tidigt stadium. Det medicinska är *inte så komplicerat* – bara man tar sig förbi den nya jargongen så finns det inget man inte kan lära sig med hjälp av lite eftertänksamt googlande. Lita på mig. Du är full av det.”

Det tog Murray ett ögonblick att förstå vad han menade. ”Smittade du mig?”

”Med hela batchen. Jag har skapat virus av alla de bästa grejorna. Ämnesomsättningskontroll – tills vidare rekommenderar doktorn fem cheeseburgare om dagen – ökad dendrittäthet, muskelbyggare. Inbyggd viljestyrd smärtlindring. Du kommer att behöva den – du fick gränssnittet också.”

En kramp for upp för Liams rygg och sedan ner igen.

”Det var på cigarettfiltret. Du är immun mot cancer, förresten. Jag smittar extra lätt i kväll.” Liam drog ner kragen för att visa Murray den fasttejpade klumpen där,

kabeln som försvann ner i skjortan och var kopplad till handdatorn vid hans bälte.

Murray vred sig i smärtor och kved genom käkar låsta i kramper.

Liam fick tag på hans huvud innan det dunkade i Toyotans huv. ”Andas”, väste han. ”Slappna av. Du har bara ont för att du väljer att inte ignorera smärtan. Försök att ignorera den så ska du få se. Det är oslagbart.”

❖ ❖ ❖

”Jag behövde en medhjälpare. En medbrottsling. Jag lever underjordiskt, förstår du. Inget kreditkort, inget ID. Jag kan inte hyra någon bil eller flyga. Jag behövde rekrytera någon som jag kunde lita på. Naturligtvis kom jag att tänka på dig.”

”Jag känner mig smickrad” sade Murray sarkastiskt med munnen full av en dubbel ostburgare med extra bacon och dressing.

”Det borde du faktiskt vara, skitstöver”, sade Liam. De satt hemma hos Murray i hans högteknologiska klostercell: nersutten soffa, hyperergonomiska stolar, dammig hemmabio, datorer överallt. Liam hade sjungande kört dem dit med vinden strömmande ner från takluckan. Han hade låtit sig vägledas tillbaka av GPS:ens sterila euro-babe-röst till det anonyma skithus där Murrays kropp hade tillbringat åtta år.

”Liam, du är en god vän, min bästa vän någonsin, faktiskt, jag är överlycklig över att du är i livet, men om jag kunde resa på mig så skulle jag *slå ihjäl dig*. Du *våldtog mig*, din jävel. Utnyttjade min kropp utan tillstånd.”

”Det är vad du tycker nu, men vänta ett par veckor tills det – eh – mognar fram. Lita på mig. Det är fantastiskt. Sjukanmäl dig nästa vecka; du kommer att behöva lite tid för att vänja dig vid modifikationerna.”

”Och om jag inte gör det?”

”Gör vad du vill, kompis, men jag tror inte att du kommer att vara i form för att gå till jobbet nästa vecka, kanske inte veckan därefter heller. Säg att det är en personlig

kris. Ta ut lite semester. Säg att du ska till en bantningsklinik. Du måste ha en massa sparad semester.”

”Det har jag”, sade Murray, ”men jag begriper inte varför jag skulle ta av den.”

”Men det här är den bästa tänkbara semestern, resan genom den inre rymden. Du kommer att älska den.”

❖ ❖ ❖

Murray hade inte räknat med kodandet.

Liam tunnlade in i hans burk på det hyrda rummet och dumpade hårddiskens innehåll på en av de gamla bärbara som låg och skröpade i Murrays lägenhet. Han placerade datorn bredvid Murray medan han åkte till Fry’s Electronics för att skaffa de kablar och annan utrustning som han behövde för gränssnittets sändare/mottagare. De hade alltid brukat skämta om att man kunde köpa allt man behövde för att bygga *vad som helst* från Fry’s, men när Liam påminde honom om det drog Murray knappt på munnen alls. Han stegade genom koden i en debugger och läste kommentarerna som Liam hade lämnat efter sig medan han dechiffrerade den.

Han var tillbaka i det. Det fanns en exekveringsmiljö som simulerade plattformen och medan han modifierade koden körde han den i simulatorn och kollade hur hans kropp skulle reagera om han körde den skarpt. Efter att ha råkat ut för ett par likviditetstillfällen såg han att Liam hade rätt; de var inte särskilt svåra att undvika.

API:et var bra, det fanns funktionsanrop för i princip allt. Han grävde ner sig i kognitionsfunktionerna på en gång eftersom det var det färskaste avsnittet och det som Liam hade ägnat minst tid åt. Viljestyrd serotoninproduktion. Minnesperfektion. Endorfinproduktion, adrenalin. Zen-mästare på en skiva. Vem behöver meditation och kroppsfeedback när det går att göra allt i kod?

Av ren vana dokumenterade han parallellt medan han höll på, skrev ordentliga övningsuppgifter för API:et, satte samman en tabell med de olika slags interaktioner

han fick av de olika modifikationerna. Bra, tydlig dokumentation, färdig att tryckas, klar att exporteras till onlinehjälp i verktygspaketet. Inspirerad av Joey började han arbeta på en rutin som skulle ersätta allt tråkigt underhållsarbete som plattformen utförde i viloläge, tillsammans med en subrutin som hämmade melatonin och alla andra dygnsstyrda kemikalier som alstrade sömn.

Liam återvände från Fry's med påsar fulla av kablar, lödpistoler och kopplingsdäck. Han täckte en del av vardagsrumsgolvet med ett svart örngott och bredde ut allt på det, kablar och skalare och klämtänger och komponenter och lödpistol, och satte metodiskt igång, skalade och klämde och tvinnade. Han hade dragit ut sin egen anslutningskontakt för att jämföra med och tittade på båda med en vit LED-lampa på ett pannband för att se hur pinnarna satt på den modifierade delen

"Jag hade tänkt mig att kлона styrkretsen och koppla in den i mitt eget huvud först för att kontrollera att den fungerar. Du tar min kabel och jag tar den nya ett par dagar och sedan kan vi byta. Okej?"

"Visst", sade Murray, "som du vill." Hans fingrar knattrade på tangenterna.

"Jag skaffade en av de här", sade Liam och höll upp en biffig koreansk handdator. "Den kör Linux. Du kan korskompilera SDK:t och alla biblioteken för den; kompilatorn ligger på hårddisken. Praktiskt om du vill köra ett interaktivt program –" ett program som ändrar instruktionerna baserat på plattformens utdata – "och den är jäkligt läcker också. Fan vad jag älskar prylar."

"Prylar är bra", höll Murray med. "Billiga som satan och snabbara varenda gång jag kollar efter."

"Nåja, tills Honorable Computing gör sin entré", sade Liam. "Det kommer att sätta en spik i den gamla kistan."

"Du överreagerar."

"Nix. Jag är bara realistisk. Öppna ett shellfönster. Ser du högst upp, att det står tty? Kärnan tror att den kommunicerar med en skrivare.

Shellfönstret är en simulering av en skrivare, så att kärnan vet hur den ska tala med det – den har gott om kompatibilitetslager mellan sig och dig. Om killen som skrev koden inte vill att du ska interfejsa med den så kan du inte det. Ingen emulering, det är inte 'hedervärt'. De har total kontroll över din burk."

Murray tittade upp från tangentbordet. "Så vad vill du att jag ska göra åt det, döde man?"

"Huvudsakligen döde", sade Liam. "Tänka på saken, det är allt. Hur mycket pengar har du på ditt sparkonto?"

"Snyggt byte av samtalsämne. Inte tillräckligt."

"Inte tillräckligt för vad?"

"Inte tillräckligt för att dela med mig av."

"Kom igen, grabben. Jag är på väg under jorden igen. Jag behöver femtio papp för att ta mig ut ur landet – Kanada – sedan köpa ett falskt pass och dra till London. När jag är i EU så är jag på säker mark. Jag lärde mig tyska förra veckan, den här veckan pluggar jag franska. Den här veckan dendrittäthetsgrejen rockar."

"Mänsch unt übermänsch", sade Murray. "Om du är så über, varför sticker du inte ner på stan och tjuvar en tia eller två?"

"Lägg av, du vet att jag kan pröjsa tillbaka. Så fort produkten är färdig att släppas –"

"Vilken produkt?"

"Kodbasen! Har du inte förstått än? Det är ett företag! Vi etablerar oss i något exsovetstan i Asien eller någon afrikansk kleptokrati. Vi infekterar ortsbefolkningen med Botemedlet, sedan gränssnittet, och sedan säljer vi på dem programvaran. Det är *virusmarknadsföring*, hajar du?"

"Om vi för ett ögonblick bortser från CIA:s lönnmördare så lider din plan av ett jättelikt problem, döing."

"Jag darrar av rädsla inför din dom."

"Det finns ingen jävla vinst i det hela. Plattformen sprids gratis – den finns redan där ute, du har distribuerat den med din magiska vandöda superkuk. Hårdvaran är

dussinutrustning, utan marginaler och utan profit. Styrkretsen kan byggas av reservdelar från Fry's – nästa generation kan vi göra trådlös så att vi kan använda billiga WiFi-chip-set och man kan fjärrstyra utrustningen –"

"Exakt! Och det är därför som vi säljer programvaran." Liam hopade på än det ena benet, än det andra, i en personlig folkdans för att fira sin oerhörda begåvning.

"I Rövknullistan eller Kleptomalien. Där det är ett respekterat yrke att kränga warez. Vi släpper våra bibliotek och binärer och API:er och en kvart senare bränner de cd-skivor i varenda souk och säljer dem för tio cent styck."

"Nix, helt fel."

"Hur då?"

"Vi kommer använda oss av Honorable-hårdvara."

"Du driver med mig." Murray stängde den bärbara datorn och slet av en skiva deep-pan pizza med extra kött och dubbla lager ost. "Du kan inte mena allvar."

"Nej, det gör jag inte och jo, det gör jag. Det är bara tillfälligt. Gränssnittet är inte *honorable*, så vem som helst som plockar isär det kan skriva sina egna program. Vi passar bara på att dra in stålar medan det är lätt. Allt godis, smärtkontroll och universellt virusskydd, till exempel, släpper vi gratis, som virus. Så fort produkten är ute på marknaden kommer världen att ändras i vilket fall. Det kommer att finnas program för lycka, botemedel för alla sjukdomar, dvala, återväxt av amputerade kroppsdelar, allt. Allt som någon människokropp någon sin har klarat, kommer du att kunna göra när du vill. Tror du att det kommer att finnas något som liknar ett ekonomiskt system när det här har spritt sig?"

Varje morgon när han steg upp tittade Murray på sina tår och tänkte "Hej tår". Det hade varit tio år sedan han hade haft reguljär kontakt med något söder om magen. Men magen var borta, spänd som ett trumskinn. Han var kvitt ärr och fula födelsemärken och hans skägg

skulle inte börja växa igen förrän han tillät det. När han tänkte efter kunde han känna den molande värken från de nya tänderna som var på väg upp under de gamla missfärgade och kantstötta tänderna, kindtanden med alla fula amalgamfyllningar, men om han valde att ignorera smärtan så kändes den helt enkelt inte.

Han spände musklerna på kroppen, både stora och små. Hans fettindex var så lågt att alla superbt solbrända knippen bestod av ren, spänstig energi – han såg ut som en anatomilektion och var tvungen att anstränga sig för att slita sig från sin spegelbild.

Men han var tvungen att göra det – åtminstone idag. De behövde honom på kontoret. Han var redan impopulär på jobbet för sitt ”oväntade besök på ett hälsohem” och om han inte återvände snart skulle han få en slutgiltig spark i sin solbrända ända. Han hade inte ens kunnat köpa nya kläder – Liam hade varenda likvid cent han hade lyckats lägga vantarna på, samt alla kreditkort.

Han hittade ett par antika trådslitna jeans och ett par t-shirts i mediumstorlek som satt som fastklistrade vid de nya bröstmuskler som hade ersatt de gamla hängtutorna och gav sig iväg till jobbet.

Folk stirrade på honom när han gick mot sitt skrivbord. Dokumentationsavdelningen surrade av kvinnohormonell energi och ett halvdussin av hans arbetskamrater hittade på anledningar att ta vägen förbi hans skrivbord före morgonkaffet. Medan han girigt slukade ett paket varma chokladmunkar ringde mobiltelefonen.

”Ja?” sade han. Numret tillhörde den internationella GSM-telefonen som han hade köpt åt Liam.

”De är oss på spåren”, sade Liam. ”Jag stod vid gränskontrollen i Surrey och den kanadensiske gränskontrollanten hade en bild på mig!”

Murrays hjärta bultade. Han koncentrerade sig ett ögonblick, sedan lugnade sig hjärtat och en våg av serotonin höjde humöret. ”Kom du undan?”

”Det är klart att jag kom undan. Herregud, tror du att CIA låter dig ringa ett telefonsamtal? Jag stack iväg tvärs över och hoppade över grinden till taxfreebutiken och siktede på terrängen. De sköt mig i benet, för fan – jag var tvungen att plocka ut kulan med mitt multiverktyg. Jag skickar dit hela lass med t-celler för att knyta ihop det så fort som möjligt.”

Paniken snörpte åt om Murrays strupe men han bekämpade den. Då gav den sig på knäna men han besegrade den. Han började svaja men stabiliserade balansen. Han fokuserade blicken med en kraftansträngning. ”De sköt dig?”

”Jag tror att de försökte vingklippa mig. Du, jag brände ner källkoden krypterad med 4096-bitars GPG på ett par cd-skivor och nolade disken. Du måste göra samma sak, det är bara en tidsfråga innan de följer mitt spår bakåt till dig. Koden är vårt enda äss vid en förhandling.”

”Jag är på jobbet – säkerhetskopiorerna är hemma. Det går inte.”

”Stick, din idiot. Nu! Stick, in i bilen och åk hem. Åk hem och börja sudda diskarna. Jag lämnade kvar en flaska lösningsmedel och en avmagnetiserare. Skruva loss varenda disk, slå sönder dem, släng dem i en balja med lösningsmedlet och ställ baljan på avmagnetiseraren – det borde räcka. Spara en kopia, krypterad, och se till att nyckeln är bra. Är du på väg?”

”Jag sticker, skit, skit. Vad fan har du dragit in mig i?”

”Lägg av, okej? Lägg ner. Jag har egna problem. Jag måste lägga på nu. Jag ringer igen när jag har tagit mig någonstans.”

❖ ❖ ❖

Han tänkte efter ordentligt på vägen hem längs den förmiddagstomma 101:an. Att vara programmerare handlade om att göra saker i rätt ordning. Först a, sedan b, sedan, om c är lika med d, e; annars f.

Först: åk hem. Sedan: ställ in kroppens funktioner på maximal effektivitet. Återställ metabolismen, öka takten på dendrittätheten. Tillverka viruskyddsvirus i allt serum.

Mycket serotonin och viljestyrt endorfin. Hårda tider i sikte.

Efter det, kryptera och spara data till något som är lätt att ta med sig. Hade han några tomma cd-skivor hemma? Med fotografisk skärpa såg han framför sig den halvfyllda traven med billiga oinspelade cd-skivor på mediemöbelns andra hylla.

Sedan: förstöra diskarna, packa en väska och sticka. Vart?

Han svängde in på parkeringen, bankade på hissknappen ett dussin gånger och sprang sedan uppför trapporna. Fem våningar senare körde han in nyckeln i låset och satte igång enligt planen. Han var tvungen att fundera när han kom till lösenordet – att skapa en 4096-bitars nyckel som han skulle klara av att komma ihåg skulle bli överjävligt svårt, men så blundade han och mindes med perfekt skärpa de fem första sidorna av dokumentationen som han hade skrivit för API:t. Hans fingrar knattrade fram i raketfart över tangenterna. Noll felslag.

Han sänkte just ner de sista diskarna i syrabadet när de slog in hans dörr. Ett halvdussin kraftiga killar i militär kravallutrustning med enorma svarta science fiction-gevär. En av dem lyfte på visiret och pekade på en ID-bricka som var fäst vid stridsvästen.

”Polis”, röt han. ”Håll händerna så jag kan se dem.”

Serotoninet pumpades ut i de undanskymda grå hörnen av Murrays hjärna och han lyckades le oberört när han reste på sig. Händerna hängde slappt längs sidorna. Snuten plockade fram ett buntband ur ett bälteshölster och band ihop hans handleder hårt. Han drog på sig ett par gummihandskar och lossade gränssnittet i Murrays nacke och satte därefter ett plåster på det.

”Är jag arresterad?”

”Den informationen är bortom din behörighet”, sade polisen.

”Specialagent Fredericks, eller hur?” sade Murray. ”Liam har pratat om dig.”

”Varsågod, gör det värre för dig. Ingen vill höra vad du har att säga.

Inte än, i alla fall." Han tog fram en påse från bältet och drog den kvickt över Murrays huvud. Han drog åt den runt halsen, hårt, men inte så hårt att han inte kunde andas. Tyget släppte igenom luft men inte ljus, och allt blev kolmörkt för Murray. "Till huvan hör en munkavel. Om du är snäll så slipper vi använda den."

"Jag är snäll, jag är snäll", sade Murray.

"Packa ner alltihop och ta med det till huset. Du och du, för ner honom bakvägen."

Murray kände hur kroppar rörde sig runt honom och hur de surrade ihop hans armar, knän, lår och vriser med tjocka buntband. Han vacklade och började falla baklänges. Han försökte vrida på huvudet för att undvika att slå i det, men innan han tog mark blev han omilt upplyft och slängd över någons axel, ovanpå ett kraftigt kroppspansar.

Medan de bar ut honom hörde han hur hans mobiltelefon ringde. Någon lyfte av den från hans bälte och svarade. Specialagent Fredericks sade, "Hej, Liam."

❖ ❖ ❖

Biometriskt och maskingevärsskyddade bunkrar har sin egen signaturlukta av luftrening, kaffefjärtar och ozon. De klippte av honom kläderna och desinficerade honom, och förde honom genom två tryckluftsduschar för att avlägsna de partiklar som strålarna av iskall, stinkande lysol inte hade fått bukt med. Han dumpades på en mjuk bänk, fortfarande i kolmörker.

"Du vet varför du är här", sade specialagent Fredericks någonstans bakom honom.

"Kan du inte friska upp mitt minne?" Han var lugn och avslappnad, hjärtat slog normalt. De stela musklerna som bundits med plastremarna slappnade av under honom.

"Vi hittade två cd-skivor med krypterade data hemma hos dig. Vi kan knäcka dem om vi får tid på oss, men det skulle se bra ut för dig om du hjälpte oss med våra efterforskningar."

"Om ni fick ungefär en miljard år

på er. Ingen kan räkna fram nyckeln till ett 4096-bitars GPG-krypto. Jag har arbetat på militära projekt, det vet du. Om det gick att faktorisera ut produkterna av stora primtal så skulle ni inte använda dem för er egen säkerhet. Jag kommer aldrig härifrån hur mycket jag än samarbetar."

"Du har en väldigt låg uppfattning om ditt eget land." Murray tyckte sig höra äkta ilska i FBI-agentens röst och försökte att inte känna tillfredsställelse.

"Hurså? För att jag inte tror att ni har magisk teknologi undangömd i era arslen?"

"Nej, för att du inte tror att vi kommer att behandla dig rättvist."

"Är jag arresterad?"

"Du har inte rätt att få veta det."

"Vi har kört fast, specialagent Fredericks. Du litar inte på mig och jag har ingen anledning att lita på dig."

"Du har all anledning att lita på mig", sade rösten. Nu var den väldigt nära.

"Varför det?"

"Huvan drogs åt sidan och han hörde det sågande ljudet av en kniv som skar igenom tyget högst upp i nacken. Behandlade fingrar skruvade fast en kontakt i sockeln där. "Därför att", väste rösten i hans öra, "jag inte stimulerar smärtcentrum i din hjärna. För att jag inte stryper blodtillförseln till armar och ben. För att jag inte tömmer din hjärna på serotonin och lämnar dig som ett vårdpaket. För att jag kan göra allt det här men inte gör det."

Murray stoppade adrenalinflödet, motverkade dess effekt, och slappnade av igen i sina bojar. "Tror du att du skulle hinna före? Jag skulle kunna stoppa mitt hjärta nu, innan du hann göra något av allt det där." Tänker: Jag är en riktigt tuff jävel. Men jag vill inte dö.

"Tala om det för honom", sade Liam.

"Liam?" Murray försökte att vända på huvudet i riktning mot rösten, men starka händer höll fast det.

"Tala om det för honom", sade

Liam igen. "Vi kommer att komma överens. De vill inte döda oss, de vill bara ha oss under kontroll. Tala om det för honom, då."

Murrays adrenalin pumpade för fullt nu, han svettades okontrollerbart. Hans armar ryckte i sina bojar, plastremarna skar in i dem och smärtan steg mot ytan trots hans ansträngningar. Och så insåg han det. Hans underbara kropp var ägd av FBI.

"Tala om det för mig så lovar jag att inget kommer att hända med dig. Du får alla resurser du vill ha. Du kan programmera hur mycket du vill."

Murray började rabbla upp sin nyckel, alla fem sidorna, genom den ljuddämpande huvan.

Liam var fullt påklädd utan ögonbindel eller huva. Medan Murray masserade tillbaka känseln i sina händer och fötter gick Liam tvärs över det låsta kontorsrummets grå heltäckande matta och slängde till honom en uppsättning uniformskläder och ett par kalsonger. Murray klädde på sig under tystnad och vände sedan blicken anklagande mot Liam.

"Hur långt kom du?"

"Jag lyckades inte ens ta mig över delstatsgränsen. De fångade mig i Sebastopol, plockade ut mig ur Greyhoundbussen med sex revolverar som följde varje steg jag tog."

"Hårddiskarna?"

"De behövde vara säkra på att du gjort dig av med alla säkerhetskopior, att det inte fanns någon uppladdad på nätet eller i en förvaringsbox, att de hade den enda kopian. Det var deras idé."

"Blev du verkligen skjuten?"

"Jag blev verkligen skjuten."

"Jag hoppas att det gjorde ont som fan."

"Det gjorde ont som fan."

"Bra."

Dörren öppnades och specialagent Fredericks steg in med en stor brun påse med frappuccino och muffins. Han räckte dem vidare.

"Man har sagt mig att du skriver utmärkt dokumentation, Swain."

"Ja, vad kan jag säga. Det är en gåva."

”Och ni två påstås ha skrivit en massa fantastisk kod.”

”Också en gåva.”

”Vi har alltid behov av bra programmerare här.”

”Hur är lönen? Hur är förmånerna? Hur mycket semester?”

”Så mycket ni vill ha, utmärkta, så länge ni vill förutsatt att vi har godkänt resmålet först. När ni har klarat säkerhetsundersökningen.”

”Det räcker inte”, sade Murray och välte ut en halvliter lyxigt västkustkoffein på mattan.

”Kom igen, Murray”, sade Liam, ”var inte sån.”

Specialagent Fredericks fiskade runt i påsen och fick fram en kaffemugg till som han räckte över till Murray. ”Se till att den här räcker, det är allt som är kvar.”

”Ursäkta mig, men”, sade Murray med en känsla av rättfärdighet som växte i hans bröst, i hans lår, i hans skrev, ”dra åt helvete. Ni bestämmer inte över mig.”

”Det gör de, Murray. De har total kontroll över oss båda två”, sade Liam och stirrade ner på kaffesörjan på mattan.

Murray gick tvärs över rummet så fort han kunde och slog till Liam över kinden med handflatan.

”Det räcker nu”, sade specialagent Fredericks, förvånansvärt mildt.

”Han behövde lappas till”, sade Murray utan hätskhet och satte sig ner igen.

”Liam, tar du och väntar på oss ute i korridoren?”

❖ ❖ ❖

”Du gick med på det”, sade Liam. ”Det gör alla. De här killarna har total kontroll.”

”Jag bad inte om att få dela rum med dig, Liam. Jag är inte glad över att göra det. Jag vill helst slippa att bli påmind om det, så håll käften stängd innan jag stänger den åt dig.”

”Vad är du ute efter? En ursäkt? Jag är ledsen. Jag är ledsen att jag smittade dig. Jag är ledsen att jag hjälpte dem att ta fast dig. Jag är ledsen att jag fuckade upp ditt liv. Vad kan jag säga?”

”Du kan hålla käften.”

”Det kommer att bli så *roligt* att bo så här.”

På rummets dörr stod det ”Befälsförläggning”. Rummet hade två rejäla, breda sängar, första klassens kabelabonnemang, två identiska toalettbord i rostfritt stål och två ergonomiska stolar. Det satt gredosor bredvid båda skrivborden med låsta lock som Murray antog innehöll Ethernetportar. Alla hemmets bekvämligheter.

Murray låg på sängen och drog täcket över huvudet. Han behövde inte sova men valde ändå att göra det.

❖ ❖ ❖

I två veckor satt Murray vid det skrivbord han hade tilldelats, i det bås han hade tilldelats, och mediterade över skärmläckaren. Han vägrade att röra tangentbordet, vägrade att röra musen. Liam satt vid skrivbordet bredvid i en vecka, sedan flyttade de honom till ett annat kontor så att Murray kunde betrakta de virvlande galaxerna i lugn och ro. Han drack en kopp kaffe varje dag klockan 10.30 och började känna sig snyftig längst bak i näsan. Han åt på markan vid ett eget bord. Om någon slog sig ner vid hans bord reste han på sig och gick. Ingen satte sig vid hans bord. Klockan två varje dag skickade man in en låda varma chokladmuffins och vid tretiden kraschade hans blodsocker och han började hulka över tangentbordet. Han vägrade att reglera sin serotoninivå.

När han infann sig vid sitt skrivbord den tredje måndagen, klockan nio som vanligt, fann han en dokumenthållare med vidhängande kulspetspenna på sin plats.

Avskedspapper. Sekretessavtal. På hedersord jag lovar måtte jag hellre dö. En blygsam pension. Post-it-lappar med texten ”underteckna här” satt fastsatta här och här och här.

❖ ❖ ❖

Knarkaren kunde inte ha varit äldre än högst femton. Hon var koncentrationslägermager och sönderstucken; hon satt med korslagda ben på en tillplattad kartong på trottoaren och solade i det disiga solsken som nådde ner till Mission.

”Vill du köpa en laptop? Tvåhundra dollar.”

Murray stannade upp. ”Var fick du tag på den?”

”Jag stal den”, sade hon. ”Ur en cabriolet. Den är nästan ny. Hundrafemti.”

”Tvåhundra”, sade Murray. Men du måste göra mig en tjänst.”

”Trehundra, och du måste ha kondom.”

”Inte den sortens tjänst. Du vet Radio Schack-butiken där Mission korsar 24:e gatan? Ge dem den här inköpslistan och kom tillbaka hit. Här har du en hundring i förskott.”

Han höll ögonen öppna efter de bevakare han ibland fick syn på när han gick ut och handlade, men de syntes inte till. Han hade kanske skakat av sig dem i trafiken på 101:an. När flickan återvände med de delar han behövde för att kunna bygga sitt gränssnitt svettades han floder, men när han väl hade datorn öppen och började skriva in hela kodbasen igen fick kicken av de fotografiska minnesbilderna all nervositet att försvinna och när solen gick ner över Mission var han lugn som en filbunke.

❖ ❖ ❖

Från flygplanet såg Afrika grönt och frodigt ut, men när planet hade landat i Mogadishu var allt han kunde se bruna slätter och kringvirvlande damm. Han hoppade upp ur sätet och rensade i språnget bort alla sömntoxiner i hjärnan och utmattningstoxinerna i ben och rumpa.

Han var först av från landningsbanan och först vid tullkontrollen.

”Har ni några kommersiella eller arbetsrelaterade varor?”

”Nej”, sade Murray och tvingade sig att vara lugn.

”Men ni har en bärbar dator”, sade tullaren och granskade väskan.

”Jo, visst. Den ja. Ja, man kommer aldrig bort från jobbet, ni vet hur det är.”

”Jag hoppas att ni ska finna tid att slappna av.” Tulltjänstemannen stämplade passet som han hade köpt i New York.

”När man älskar sitt arbete kan det vara avslappnande.”

”Välkommen till Somalia.” 🐘